

DIN MINUNILE SĂVÂRȘITE DE SF. IOAN BOTEZĂTORUL LA MĂNĂSTIREA DIONYSIOU

Când părintele Visarion era monah de 4-5 ani (adică, prin anul 1958), s-a petrecut următorul eveniment:

Pe când părintele Visarion se afla în afara bisericii mari a mănăstirii (mai jos de arhondaric) cu ciocănelele, așteptând blagoslovenie de la episcop să bată toaca, un muncitor din Ierissos pe nume Elefterie, care stătea la balconul arhondaricului, a leșinat.

După ce și-a venit în fire, în timpul vecerniei, Elefterie a venit la părintele Visarion și l-a întrebat: „Cum ați rezistat părinte și nu ați leșinat?”

Când părintele Visarion l-a întrebat mai târziu: „De ce ai spus aceasta?”, Elefterie i-a povestit că l-a văzut pe Sfântul Ioan Botezătorul ieșind din proschinarul său de mai jos de arhondaric, precum este zugrăvit în icoană, însă înveșmântat în alb, și tot numai lumină, apropiindu-se foarte mult de părintele Visarion și făcându-i ceva (ca și cum l-ar fi miruit, potrivit cuvintelor muncitorului). Într-o mână, sfântul ținea o cruce și în cealaltă mână alt obiect. Apoi el s-a dus în sus cu o lumină puternică, în timp ce el (Elefterie) după ce a văzut scena a leșinat și a căzut.

❖ Anul trecut, 1939, eram de rând la trapeză. Se apropia praznicul preacinstului Înaintemergător, la care avem o mică sărbătorire.

Cu o zi înainte de ajunul praznicului, am numărat pâinile și în total erau 250 pâini. Cu acestea trebuia să servesc masa de 4 ori, știind că la fiecare tură sunt necesare 70-80 pâini. Mai mult, în ziua praznicului preacinstului Înaintemergător, trebuia să dau pelerinilor una sau două pâini pentru binecuvântare. După ce am calculat cu grijă pâinea, am văzut că nu vom avea suficientă pentru praznic. M-am dus la stareț. I-am spus că pâinile nu vor fi de ajuns și că trebuie ca mâine – ziua dinaintea praznicului – să frământăm și să coacem pâine. Starețul, neștiind ce gândea, mi-a spus: „Nu, nu, nu vom frământa”.

Dar, părinte, nu ne va ajunge pâinea și vom fi rușinați înaintea celor care ne vor vizita, neavând pâine pentru praznicul preacinstului Înaintemergător”.

Însă el a repetat, spunând: „Nu, ne vom descurca”. Ce puteam, prin urmare, să fac? Pentru a nu ne sfădi, am plecat trist și abătut. Am mers la trapeză și am împărțit pâinile în 2 coșuri de nuiele. Într-unul am pus 150 pâini și în celălalt am pus celelalte 100. Aceasta s-a întâmplat vineri dimineață. În plus, mă gândeam că pentru masa de sâmbătă seară pot să înmoi pâine uscată pentru a face economie. Vineri și sâmbătă dimineață, la cele două mese, am împărțit cele 150 pâini care erau într-un coș. Când s-a terminat masa de sâmbătă dimineață, am dus coșul gol în beciul de afară unde țineam pâinea uscată și rachiul. Au rămas numai 100 pâini și le țineam pentru masa de mâine de la praznicul sfântului.

Sâmbătă seară m-am dus în beciul de afară ca să iau pâine uscată pentru a o înmuia, precum hotărâsem, când iată minunea ta, preacinstite Înaintemergătorule! Am văzut coșul pe care-l lăsasem acolo gol de dimineață că era acum plin cu pâine proaspătă. M-am frecat la ochi. Era poate o înșelare de la vrăjmașul? Nu vedeam poate bine? Avusesem în acest coș 150 pâini pe care le folosisem în 2 zile! Ce este asta? Aceasta este o minune a preacinstului Înaintemergător.

Atunci am alergat la starețul meu cu bucurie și i-am spus întreaga istorie, stăruind pe lângă el să vină să vadă minunea. El a venit, a adevărit minunea și amândoi am dat slavă și cinste preacinstului Înaintemergător. A doua zi am remarcat că pustnicii și pelerinii luau nu numai o pâine, ci câte 5 sau 6 pâini fiecare, vestind tuturor minunea Sfântului Ioan Botezătorul. I-am urmat sfatul și am zis: ”Doamne, făcă-se voia Ta!”. Și așa a fost.

(Părintele Hrisant de la Mănăstirea Dionysiou)